

for Sygekassevæsenet om at „foranledige, at den Kontrol, som foregaar i Henhold til Reglerne i Sygekasselovens § 9, Stk. 2 og 3, om periodisk Gennemgang af Medlemslisterne, i det Omfang, hvor det er muligt, udsættes indtil videre under Hensyn til det fremsatte Lovforslags (Folkeforsikringsforslagets) Behandling paa Rigsdagen“. Det var herved Tanken i det Omfang, hvori det er foreneligt med den ved Sygekasselovens § 9 indførte Kontrol-Turnus, at forhindre de uheldige Virkninger af de omhandlede Bestemmelser, indtil det havde vist sig, hvorvidt Folkeforsikringsforslaget kunde ventes gennemført i indeværende Rigsdagssamling.

Da det efter Afslutningen af første Behandling i Folketinget af Forslaget om Folkeforsikring maa forudses, at Behandlingen af dette Lovforslag ikke kan tilendebringes i indeværende Rigsdagssamling, og da Regeringen lægger megen Vægt paa, at det saa vidt mulig forhindres, at der i Henhold til de foran nævnte Bestemmelser i Sygekasselovens § 6 nægtes ubemidlede Arbejdere Adgang til Sygekasserne, anser man det for rigtigt at søge disse Bestemmelser ophævet særskilt, hvorfor man har udarbejdet foranstaaende Lovforslag.

Til nærmere Belysning af Spørgsmaalet om Arbejderklassens Adgangsberettigelse til Sygekasserne skal man henvises dels til de i Bemærkningerne til Forslaget til Lov om Folkeforsikring fremsatte Udtalelser (til § 6), dels til den som Bilag I til dette Lovforslag trykte Oversigt. Af denne fremgaar det, at man, saalænge Sygekasseloven har eksisteret, har betragtet det som givet, at de til Arbejderklassen hørende Personer maatte være adgangsberettiget til Sygekasserne. Selv efter at man i Henhold til Sygekasseloven af 1915 begyndte paa at opstille faste Indtægtsgrænser (udregnet paa Basis af Arbejderklassens Fortjeneste), var man enig om, at disse Grænsebeløb maatte tjene til Vejledning med Hensyn til Optagelsen af Personer udenfor Arbejderklassen, medens man for Arbejdernes Vedkommende maatte henholde sig til det, som hele Tiden havde været Udgangspunktet, nemlig at en Arbejder uden videre maatte kunne optages i Sygekasserne — naturligvis forudsat, at han ikke havde væsentlig anden Indtægt end sin Arbejdsfortjeneste og at denne ikke havde en saadan Størrelse, at han maatte siges at være bleven hævet til et højere økonomisk Plan end det store Flertal af Arbejdere. Dette fandt Udtryk i alle de siden 1915 udstedte Bekendtgørelser og fik Tilslutning fra det i § 6 nævnte Rigs-

dagsudvalg. Rigtignok kunde Højres og Venstres Repræsentanter i Udvalget ikke i 1915 billige denne Opfattelse, men i 1920, 1923 og 1927 fik den Tilslutning fra alle Sider i Udvalget. Det kan derfor med fuld Føje siges, at den ved Loven af 1927 indførte Ændring bryder med den gennem Sygekassernes Tilværelse i 35 Aar hævede og fra alle Sider anerkendte Opfattelse.

Naturligvis er Ordningens mangeaarige Varighed ikke i og for sig et afgørende Bevis for dens Rigtighed, men Spørgsmaalet om Ophævelsen af Arbejderklassens „selvskrevne“ Ret til at blive ubemidlede Medlemmer af de anerkendte Sygekasser er af en overordentlig Betydning, naar man betænker, at henimod $\frac{2}{3}$ af Kassernes hele Medlemsbestand formentlig kan henføres til denne Gruppe Personer. At fremkomme med noget helt sikkert Tal for, hvilke Sygekassemedlemmer der kan henregnes til Arbejderklassen, ser man sig ganske vist ikke i Øjeblikket i Stand til; ved en løselig Beregning udgør imidlertid Arbejderne indenfor Industri, Landbrug, Handel m. v. ca. 600 000 Forsørgere (deraf ca. 115 000 Kvinder). Til Arbejderklassen i denne Forbindelse maa yderligere henregnes ca. 175 000 Personer af Medhjælperklassen, altsaa i alt ca. 775 000 Personer. Af disse er formentlig ca. 90 pCt. — altsaa ca. 700 000 — Sygekassemedlemmer, hvortil yderligere kommer Hustruerne. Efter nogle i 1920 indhentede Oplysninger er ca. 54 pCt. af de mandlige Medlemmer (600 000 ÷ 115 000 = 485 000) gift, d. v. s. at der yderligere maa regnes med ca. 260 000 kvindelige Medlemmer af Arbejderklassen, eller i alt ca. 700 000 + 260 000, i alt ca. 960 000 Personer. Antallet af selvstændige Sygekassemedlemmer er i Øjeblikket ca. 1 600 000.

Men det gælder i øvrigt for Arbejderklassen, at dennes Indtægter er mere svingende end den øvrige Befolknings. Hertil bidrager i første Række Arbejdsløsheden, saaledes som denne navnlig i den sidste halve Snes Aar i betydeligt Omfang har hærget Samfundet. Af andre Aarsager skal man pege paa Arbejderhustruernes Selverhverv. Det er en bekendt Sag, at saadant Selverhverv er meget almindeligt. Der eksisterer imidlertid altid en betydelig Risiko for, at dette Selverhverv kan afbrydes, saaledes f. Eks. ved indtrædende Sygdom (saavel for Manden som for Hustruen), ved Barnefødsel o. s. v.

Man er ikke blind for, at Sygekasseloven af 1927 har taget et vist Hensyn til svingende Indtægtsforhold ved at fastslaa, at en Overskridelse af de gældende Indtægts-